

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sødste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4.

Ten 15de November 1892.

42de Aargang.

Joseph Smith som Profet.

(Af B. H. Roberts.)

(Sluttet fra Side 38.)

Vi bede Læseren noje lægge Mærke til de Ord, Englen udtalte til Joseph Smith, da han den 22de September 1823 for første Gang saa de Blader, fra hvilke han siden oversatte Mormons Bog. Englen havde Grund til at advarer Joseph Smith mod den Tanke, at han kunde blive rig ved at modtage Bladerne og de Optegnelser, som fandtes paa dem, og for at Mørkhedens Magt ikke skulde forføre ham, blev Djævelen og hans Hær vist ham i et Shn, hvor efter Englen sagde til ham:

„Sel Uagtet Du har set dette, hvorigjennem Du kan være i Stand til at hjende det onde, giver jeg Dig et andet Tegn, og naar det sker, som skal være Dig til et Tegn, da vid, at Herren er Gud, og at han vil udføre sine Beslutninger, og at Lærdommene, som denne Optegnelse indeholder, skal udgaa til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk paa hele Jorden! Dette er Tegnet: Naar disse Ting begynde at blive hjendte, det vil sige:

naar det bliver bekjendt, at Herren har vist Dig disse Ting, da skulle de, som gjore Ondt, soge at styrte Dig. De skulle udsprede Logn for at skade Dit Rygte, og de skulle endydermere soge at berove Dig Livet. Men kom i Hu, at om Du er trofast og herefter vedbliver med at holde Herrens Bud, da skal Du blive bevaret til at bringe disse Optegnelser for Dagen, thi Herren skal i rette Tid give Dig Befaling til at komme og tage dem. Og naar de ere blevne oversatte, da skal Herren give det hellige Præstedomme til Nogle, og de skulle begynde at forkynde dette Evangelium og dobe i Vand, og der efter skal der gives dem Magt til at meddele den Helligaand gjennem deres Hænders Paalæggelse. Da skal Folkgelsen rase mere og mere; thi Menneskenes Ondskab skal vorde aabenbaret, og de, som ikke ere byggede paa Klippen, skulle soge at styrte dette Værk, men jo mere man modstaar det, skal det gaa fremad og udbrede sig, indtil de

Hellige ere blevne helliggjorte og have modtaget et Arveland, hvor Guds Hellighed skal hvile paa dem. . . . Dit Navn skal blive bekjendt i alle Nationer, thi det Arbejde, som Herren skal udrette ved Dig, skal bringe de Netsærdige til at glæde sig og de Ugudelige til at vredes; af den ene Part skal Dit Navn holdes i Ære og af den anden foragtes. Dog skal det siden blive disse Sidste til Skræf formedelst det store og forunderlige Værk, som skal folge efter Evangeliets Gjengivelse i sin Fald." (Times and Seasons, 2den Årg., Side 394 og 395.)

Læseren erindrer, at denne Profeti blev udtalt af Englen Aar 1823, altsaa 4 Aar førend de omtalte Blader blevne givne Joseph Smith til Oversættelse, 6 Aar førend Præstedømmet blev gjen-givet, 7 Aar førend Kirken organiseredes, og 14 Aar førend Bladernes Optegnelser blevne publicerede til nogen fremmed Nation.

Det Forste, vi maa mærke os angaaende denne Profeti, er, at Bladernes Indhold skalde udgaa til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk paa hele Jorden. At denne Del af Profetien bliver opført, kan bedst ses af det Forhold, at henved 30 Nationer for Nærvarende ere repræsenterede blandt de Hellige i Utah. Disse Personer have, idet de have erholdt Undervisning i Evangeliet, modtaget Bidnesbyrd om Mormons Bog, troet samme og ere blevne indsamlede, medens Ældsterne vedvarende ere ude for at prædike Evangeliet for Nationerne, indtil Alle have hørt det. Denne mærkelige For-udsigelse udtaltes 14 Aar førend Evangeliets Forkondelse til andre Nationer, eftersom det blev sendt til England i 1837 og derefter udspredt til alle Dele af Europa.

Det Andet, vi maa lægge Mærke

til i denne Profeti, er, at de, som gjorde Ondt, skulde føge at styrte Joseph Smith, og at de skalde udsprede Løgn for at skade hans Rygte, ja endog føge at berøve ham Livet, men at han skalde blive bevaret for at frembringe Mormons Bog. Alt dette blev bogstaveligt opført, thi knapt havde den unge Profet tilskendegivet, at han havde modtaget et himmelsk Sendebud, eller Englebesøg, førend hans Karakter sværtedes paa det Værste, og alt op-tenkligt Ondt udspredtes om ham og hans Slægtninge; det syntes i Kirke-ligheden, som om Mørkhedens Magt lige med Et anstrengte sig til det Yderste for at tilintetgjøre det Værk, som Herren paabegyndte med Joseph Smith, og medens han endnu stod ganske alene. Adskillige Forsøg gjordes paa at berøve ham Livet, men for-gjøres. Det himmelske Sendebud havde sagt, at han skalde blive bevaret for at frembringe Oversættelsen af Bladene, indeholdende Amerikas Oldtidsholks Historie, og disse Ord gif i Opførsel, thi i Aarene 1829—30 blev Mormons Bog udgivet paa Engelsk.

Før det Tredje: Efter at Bladene vare blevne oversatte, skalde Nogle modtage det hellige Præstedømme, og de skalde forkynde det sande og evige Evangelium, døbe i Vand til Syndernes Forladelse, og have Kraft til gjen-nem Haandspaalæggelse at meddele den Helligaands Gave til de Dobte, hvor-efter Forfolgelsen skalde rase og tiltage mere og mere. Oliver Cowdery be-vidner, at han og Joseph Smith i Maj 1829 modtoge det aronske Præste-dømme af Døberen Johannes formedelst Ordination af ham ved Haandspaalæggelse. Johannes var opstaet fra de Døde og sendt af Herren for at udføre denne Ordination; derefter modtoge de det melkisædeiske eller det højere Præste-

dømme af Apostlene Peter, Jakob og Johannes ved Haandspaalæggelse og med Fuldmagt til at ordinere Andre, som vare værdige dertil. Saaledes opfylttes Englens Ord angaaende Præstedommets Gjengivelse.

For det Fjerde sagde Englen, at de, som ikke byggede paa Sandhedsklippen, skulde føge at styrte Guds Værk, naar det var begyndt, men at det skulde frenimes, jo mere man modstod det, og udbrede sig, indtil de Oprigtige vare helligjorte. Kirkens Historie beviser tydeligt, at denne Del af Profetien bliver opfylt for vores Øjne. Forsøgelsen skulde efter Profetien rase mere og mere. De Hellige blev iaa stærkt forfulgte i Staten New York, at de maatte drage til Ohio. Forsøgelsen blev endnu stærkere her, og de Hellige maatte fly til Missouri. I sidstnævnte Stat blevet Aar 1833 omkring 1200 af de Hellige drevne fra Jackson County, og over 200 af deres Huse blevet brændte og andre Ejendomme ødelagte. Fire Aar derefter blevet mellem 12—1500 af de Hellige — efter at de havde oprettet et nyt County og opdyrket store Landstræninger — bortdrevne under de strækkelige Omstændigheder. Mange blev myrdede, og de Fleste af de Helliges Ledere fængsledes. Efter at de vare blevne befriede fra denne Forsøgelse, nedsatte de sig i Illinois og opbyggede i Løbet af nogle faa Fredsaar en blomstrende Stad, Nauvoo, men knap 8 Aar efter, at de havde forladt Missouri, blev de etter fordrevne af Pøbelshøbe. De maatte forlade deres dyrebare Hjem, drage bort fra deres Stad og deres ved strængt Arbejde erhvervede Ejendele for ved Guds Hjælp at finde sig et nyt Hjem. De forlod „Civilisationen“s Grænser, begave sig over de store Prärier hen til Klippebjergene, hvor de nedsatte sig iblandt

de ucivilicerede Indianere, og fandt, at disse vare i Besiddelse af mere Folke og Menneskelighed end de saakaldte Kristne, de forud boede iblandt.

Læseren kan af disse faa Linjer og af Kirkens Historie se, at jo mere Forsøgelsen rasede, des mere voksede Kirken i Medlemsantal og Styrke, og det har altid vist sig, at jo mere Menneskene modstode Guds Værk, des stærkere udbredte det sig, og des frødigere trivedes det. Da Amerikaneren Alexander Stevens, Guvernør over Georgia — tidligere Vicepræsident over de nu med Unionen gjenforenede Konføderationsstater — ved et vist Tilfælde blev spurgt om, hvad han troede, Folgen vilde blive af Regierungens sidste Foranstaltninger for at dæmpe „Mormonismen,“ svarede han: „Folgen bliver, at der bliver flere Mormoner.“

For det Femte udtalte Englen, at Joseph Smiths Navn skulde blive kjend blandt alle Nationer paa Jordens, og at det skulde blive æret af de Ketsfærdige, men foragtet af de Ugudelige; ligeledes, at det skulde blive disse Sidste til Skræl, paa Grund af det mægtige Værk, som skulde folge efter Evangeliet Gjengivelse. Dette var en mærkelig Forudsigelse om en af Verden ubekjendt Ungling uden indflydelsesrigte Venner, opvokset i en affides Del af de Forenede Stater, men dog kunne vi spørge: Hvilken Nation eller hvilket Folk i den civiliserede Verden har ikke hørt om Joseph Smith og om det forunderlige Værk, han ved Himmelens Bejleddning har paabegyndt? Endog blandt Hedningerne er dette Værk blevet kjend og antaget af de Oprigtige. Blandt alle disse Folkeslag er Joseph Smiths Navn blevet holdt i Ære af de Ketsfærdige, medens det er blevet spottet af de Ugudelige; men disse Sidste vil det forvist blive til Skræl

paa Grund af det store Værk, som er oprettet formedelst Evangeliets ForkynELSE, thi ettersom vi have set, at de øvrige Dele af Profetien ere gaaede i Opfyldeste, have vi Ret til at tro, at ogsaa denne Del af samme vil gaa i Opfyldeste.

Under Forfolgelsen i Missouri 1838 domtes Joseph Smith og andre af Kirkens ledende Mænd til at skydes paa en offentlig Blads i Far West. Dommen udtaltes af en Ret, som kun bestod af den Pobel, i hvis Hænder Brødrene vare faldne, men formedelst den strænge, gamle General Doniphans Mellemkomst frygtede Pobelen for at iværksætte Dommen. Profeten Joseph Smith og hans Medsanger førtes til Independence i Jackson County, medens Pobelen underrettede deres Venner om, at de aldrig sikret dem at se mere, efter som deres Dom var stadsættet og Fangernes Skjæbne afgjort. Den næste Dag, den 3de Novbr. 1838, talte Joseph dog beroligende til Brødrene, som med Døden for Øjne havde taget en hjerteskjærende Afsked med deres Familjer og Venner. Han sagde: „Vær ved godt Mod, Brødre! Herrens Ord kom til mig i Nat, at vort Liv skal gives os, og at, hvad vi end maa komme til at lide under dette Fangen-skab, ikke en af os skal miste sit Liv.“ (P. B. Pratts Autobiografi, Side 210.) Profetien opfyldeste, thi ikke en eneste af det lille Selskab mistede Livet, uagtet de lede forskrækkeligt under For-folgelsen, og Døden syntes dem under-tiden uundgaaelig. I Profetens Dag-bog findes under dato den 6te August 1842 følgende: „Jeg havde en Sam-tale med en af Brødrene angaaende

Forsolgelsen i Missouri og de Besva-
ligheder, vi havde, siden vi blevne ud-
drevne fra nævnte Stat. Jeg profe-
terede, at de Hellige vedvarende skulde
lide megen Forsolgelse, og at de skulde
blive drevne til Klippebjergene, at
Mange under disse Forfolgeler skulde
falde fra Kirken, at Flere skulde blive
dræbte af vores Forfolgere, at Nogle
skulde lide Døden formedelst Bidelser
og Sygdomme, foraarsagede af Forfol-
gelsen, og at nogle af Brødrene skulde
leve og drage bort for at hjælpe med
til at grundlægge og opbygge nye
Stæder og se de Hellige blive et næg-
tigt Folk blandt Klippebjergene.“

Læseren maa erindre, at Klippe-
bjergene paa den Tid vare i Mexicos
Besiddelse, og at der var en Afstand
af 1300 eng. Mile mellem de Helliges
Opholdssted og Klippebjergene, og
denne Streækning bestod af en eneste
stor Ørken, hvorpaa kun Indianere
strejfede omkring. At ned sætte sig
blandt Klippebjergene syntes dersor en
Umulighed paa Grund af Landets vilde
Natur og Ufrugtbarhed. Men ikke
alene Profetens Forudsigelse om, at de
Hellige skulde ned sætte sig der, men ogsaa
hans Profeti Året efter om, at
det skulde ske inden fem Års Forløb,
gik bogstavelig i Opfyldeste; thi i Året
1847, altsaa inden de fem Åar vare
forløbne, befandt de Hellige sig ved
Saltjøens Bredder.

Idet vi hermed slutter vor Afhand-
ling, ville vi sige, at disse Forudsigelser,
som vare bekendte og udsprede lange
før de gik i Opfyldeste, ere et uom-
stødeligt Bevis for Joseph Smiths gud-
dommelige Kaldelse og et Vidnesbyrd,
som aldrig skal forgaa.

Konferencen i Göteborg.

Konferencen i Göteborg afholdtes Lørdag og Søndag den 22de og 23de Oktober i de Helliges Forsamlingslokale, Husar-gatan Nr. 46.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Eldste Charles L. Olsen fra Missionskontoret, København (i Stedet for Missionspræsident Christian-sen, som paa Grund af Sygdom ikke kunde give Møde), Konferencepræsident Carl G. Anderson samt Eldsterne August Westerberg, C. A. Carlquist, John Christenson, Nels Benson, John A. Johnson, John E. Mattson, William J. Backman, Anders Anderson, Andrew J. Wahlquist og Theodore Gyllenstog.

Lørdag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Ussyngelsen af en Salme, og Bon af Eldste C. A. Carlquist.

Et Forslag om, at Eldste Andrew Wahlquist skulle fungere som Konferencens Skriver, vedtages enstemmigt.

Konferencepræsident C. G. Anderson fremstod og bød alle de Tilstedeværende Velkommen.

Forstanderne for de forskjellige Grene i Konferencen afgave derpaa deres Rapporter og udtalte, at Tilstanden i det Hele taget var god.

Præsident C. G. Anderson gav en samlet Rapport over Tilstanden i Konferencen, hvilken i Almindelighed var god. Konferencen talte 498 Medlemmer; af disse var der af Præstedommet: 30 Eldster, 28 Præster, 27 Lærere og 27 Diaconer. Siden sidste Konference bare 43 døde, 9 udelukte, 2 døde og 51 emigrerede. Præsidenten sagde, at Missionærerne i Konferencen bestræbte sig efter bedste Evne for at fremme Evan-geliet, og de Hellige vare paa faa Und-

tagelser nærnidkjære i Udsførelsen af deres Pligter.

Eldste Charles L. Olsen gjorde nogle saa bemærkninger, hvorpaa en Salme blev assungen, og Mødet sluttedes med Taksgelse af Eldste Nels Benson.

Søndag Form. Kl. 10.

Efter Ussyngelsen af en Salme aabnedes Eldste John Christenson Mødet med Bon.

Derefter foreslges Kirkens Autoriteter i Zion til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner; alle Forslag vedtages enstemmigt.

Eldste Charles L. Olsen bemærkede, at det var anset for Visdom at dele den nuværende vidtudstrakte Westerviks Gren og oprette en ny Gren i Konferencen under Navnet Kalmars Gren. Det blev bestemt, at Westerviks Gren herefter skal indbefatte 1ste, 2det, 3dje og 4de Herred af Kalmar Län, og at den nye Gren, Kalmars Gren, skal indbefatte de øvrige Herreder i samme Län.

Det blev derpaa foreslaet og enstemmigt vedtaget, at de Hellige opholde i deres Tro og Bonner følgende Eldster: Carl G. Anderson som Præsident for Göteborgs Konference og Forstander for Göteborgs Gren; August Westerberg som Omrejsende i hele Konferencen og C. A. Carlquist som Omrejsende i Göteborgs, Trollhättans og Halmstads Grene, samt John Christenson som Forstander for Trollhättans Gren med John E. Mattson og John A. Johnson som Medhjælpere; William J. Backman som Forstander for Norrköpings Gren, P. S. Jensen som Forstander for Wester-viks Gren, Anders Anderson som For-

stander for Wingåfers Gren, Theodore Gyllenstog som Forstaader for Jonkopingss Gren, Nels Benson som Forstaader for Halmstads Gren og Andrew J. Wahlquist som Forstander for Kalmarss Gren.

Eldsterne Theodore Gyllenstog, Andrew J. Wahlquist, John Christenson, William J. Backman og Anders Anderson talte til Førsamlingen angaaende nogle af de forskjellige Principer, som henhøre til Evangeliet.

Præsident C. G. Anderson befjendt gjorde, at det næste Møde af Konferencen vilde blive afholdt i Arbejdforeningens store Sal Kl. 3.30 Efterm.

Mødet sluttedes med Sang og Tak sigelse af Eldste John E. Mattson.

Søndag Efterm. Kl. 3.30.

Mødet i Arbejdforeningens store Sal aabnedes med Sang, og Bon af Eldste August Westerberg.

Eldste C. A. Carlquist var den første Taler. Han stildrede paa en slaaende Maade Forstjellen mellem Kristi sande Evangelium og den almindelige saakaldte Kristendom i Verden samt fremstillede Begyndelseslæren i Kristo, nemlig Tro, Omvendelse, Daab i Vand til Shudsforladelse og den Helligaands Meddelelse ved Haandspaa læggelse af dem, som ere bemyndigede til at forvalte i Kristi Kirkes Anliggender paa Jordens. Taleren sagde, at de Sidste-Dages Hellige paastode, at enhvert Princip i deres Lære var overensstemmende med Bibelen i enhver Henseende, og han beviste Rigtigheden af denne Paastand ved at sammenligne de Principer, som han fremstillede, med dem, som Jesus og Apostlene lærte, og som indeholdes i den hellige Skrift; han hentydede til Nødvendigheden af, at Alle uden Undtagelse enten tidligere eller senere maa vise Enhedighed mod

Evangeliets Bud og Love for at blive frelste i Guds Rige, og sluttede med at nedbede Herrens Belsignelse over de Førsamlede.

Eldste Charles L. Olsen talte derpaa. Han bekræftede, hvad den forrige Taler havde sagt, og udvillede nærmere nogle af Evangeliets Grundsatninger. Taleren omtalte den Bildsfarelse, som raadede iblandt Menneskene i Almindelighed med Hensyn til Nødvendigheden af at bevare Fædrenes Tro og trofast holde ved den saakaldte Voruelserdom; sagde, at dette beroede paa, om vores Fædres Tro og vor Voruelserdom var i Overensstemmelse med Sandheden; thi dersom denne Tro og Lærdom ikke var grundet paa sande Principer, vilde Menneskene bringe sig selv i Fordervelse, forsaavidt de vedblivende lode sig binde med mørke Traditioners Lænker eller forkastede Sandheden, naar den blev forkyndt. Han sagde, at de Sidste-Dages Hellige tro paa Gud som et retfærdigt Væsen, og de tro tillige, at alle Mennesker skulle dommes efter de Gjerninger, de have udført i Livet, hvad enten de ere gode eller onde; omtalte Nødvendigheden af guddommelig Myndighed for at kunne forrette hellige Handlinger i Guds Navn paa Jordens og sluttede med at raade dem, som ikke hjendte vor Lære, til at undersøge den og ikke forkaste den.

Præsident C. G. Anderson befjendt gjorde, at Konferencen fortsattes Kl. 8 Aften i de Helliges Førsamlingslokale, Husargatan 46.

En Sang blev assungen. Derefter Tak sigelse af Præsident C. G. Anderson.

Søndag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Sang og Bon af William J. Backman.

Eldste August Westerberg talte til Førsamlingen. Han omtalte den mær-

værdige Kjendsgjerning, at næsten alle de Store og Værde, som have annammet Evangeliet i enhver Tidsalder, først have maattet fornedres, forend de bare villige til at vise Lydhed mod Evangeliets ukunstlede Sandheder; endog Paulus var ingen Undtagelse. Taleren hentydede til mange af Evangeliets Principer og bar sit Vidnesbyrd om, at Gud igjen havde oprettet sit Rige paa Jorden og udsendt sine Ejencere for at forlynde det glade Budskab for deres Medmennesker; disse vilde ikke være uden Ansvar paa den kommende Dag, dersom de forkastede Eldsternes Vidnesbyrd; han ønskede sluttelig, at Herren maatte blesigne alle de Oprigtige i Hjertet.

Præsident C. G. Anderson var den næste Taler. Han sagde, at Evangeliet er ikke alene nok til at bringe evig Frelse i det tilkommende Liv, men det er egnet til at bringe Fred, Glæde og Tilsredshed i dette Liv og er en stor Trost for dem, som annamme det, efter som det formedelst sin guddommelige Kræft er en Beskyttelse mod mange af Sindets Besværligheder i Livet; sagde, at de Hellige burde glæde og sryde sig over at have modtaget Sandhedens

Evangelium; thi det ledede til fuldkommen Frelse for Enhver, som annammede Samme; at det Evangelium, som vi forlynde, ikke er Joseph Smiths eller nogen anden af vores Lederes Evangelium, men den rene Sandhed, aabenbaret fra Himmelten og gjengivet til Jorden. Han hentydede til Mormons Bogs Sanddruhed og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Guds Værk. Sluttelig nedbad han Guds Belsignelse over de Forsamlede.

Efterat en Sang til Afsvæsling var blevet assungen, bare Eldsterne John E. Mattson, John A. Johnson og Nels Benson deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Eldste Charles L. Olsen gjorde nogle faa Slutningsbemærkninger, hvorpaa Konferencen høvedes til ubestemt Tid.

Konferencen sluttedes med Sang, og Talsfigelse af Eldste Charles L. Olsen.

Et Præstedomsmøde afholdtes Mandag Form. Kl. 9, hvor mange gode Raad blevne givne.

Andrew J. Wahlquist,
Striver.

At tale er Sølv, men at tie er Guld.

Det er en Kunst at tale vel, men at tie er en endnu større Kunst. Han er ikke alene den Stilteende, som holder hemmeligt det, som under Øste om Stilletienhed er blevet ham anbetroet. For den Vise er Alt, som hans Medmennesker onse ikke maatte blive almindeligt bekjendt, en Hemmelighed. Forti Andres Hemmeligheder, enten Du selv opdager dem, eller de blive Dig anbetroede. Vogt Dig for at omtale for en tredje Person det, som vilde betage Dine Medmennesker den Agtelse, der tilkommer dem. Indlad Dig ikke i Saamtale om Andres Anliggender, forsaavidt som Du ikke derved med Retfærdighed kan forsvare den, som er falskelig bedømt. Undgaa alle Vejsligheder, hvor ved Du kunde faa Hemmeligheder at vide. Jo mindre Du hjænder til disse, des roligere er Du, og desto hjerteligere kan Du møde Andre. Vær endog stilteende med Hensyn til Dig selv og Dine Anliggender; dermed opfylder Du Din Pligt, den, som Du styrder Din Rolighed og Din egen Befærde.

Den 15de November 1892.

Erfaringer og Pligter.

Blandt de mange Prøver, som Missionærerne gjennemgaa, er der vistnok ingen, som er haardere end den. Alle mere eller mindre erfare, straks naar de komme til deres Arbejdsmarker. Paa Rejsen se de noget Mht hver Dag, som interesserer dem, saa at Tiden gaar næsten ubemærket, og kun maaſke lidt Søshge virker forstyrrende; men naar de komme til deres Bestemmelsessted og efter at have modtaget deres Bestikkelse skulle begynde deres Arbejde, da er det for de Flestes Bedkommende en besværlig Tid. Alt ser trist ud for dem. Forholdene ere højst forskellige fra dem, som de ere vante til; Sproget falder dem maaſke svært; Følkets Sæder og Skikke ere anderledes end der, hvorfra Missionærerne ere komne; Grindringen om Hjemmet, Hustru, Børn, Forældre, Søskende og Venner staar klart for deres Blik; Tanken om, at det efter al Sandhedslykke vil vare 2 lange Aar, forend de igjen skulle gjense deres Kjære, som de have forladt hjemme, er egnet til at nedstemme Modet, og dersom man nogensinde føler sig ene og forladt, da er det under saadanne Omstændigheder. De venlige Afsledsord og mange Kjære Minder komme ham i Tanker, og med en vis Bemodighed spørger Missionären sig selv: Kan jeg udholde de Prøver og Gjenvordigheder, som jeg allerede kan se omringe mig, for ikke at tale om de Besværligheder, Bespottelser og maaſke Forsøgelser, som maatte komme mig i Mod? Men forsaavidt Missionären har Evangeliet paa Hjertet og sætter sin Tro og Tillid til Gud og til hans Ørster og Forjættelser til sine Tjenere, kommer det trostende Svar fra den uudtommelige Godheds Kilde, at det er muligt at udholde alle Gjenvordigheder og overvinde Alt for Sandhedens Sag. Oplyst af den Hellig-aand kan han nu se sin Stilling i et andet Lys. Han er i Stand til mere at skatte de store Velsignelser, som Guds Born nyde, og han glæder sig og føler sig taknemmelig mod Gud, sin himmelske Fader, fordi han er regnet blandt de Helliges Tal, og fordi hans Hjem er i Zion, det Sted, som Herren har bestemt til Indsamlingssted for sit Folk i de sidste Dage; han føler i Sandhed, at Ingen er saa lykkelig, selv i Modgang og Trængsler, som de Sidste-Dages Hellige, og intet Folk paa Jorden er saa storligen velsignet som de, efterdi de have annammet det eneste sande Evangelium. Naar han sammenligner sin baade timelige og aandelige Stilling med sine Medmenneskers, faar han Mod til at gaa sin Skjæbne i Mod og udføre det, som han er kaldet til at udføre i Evangeliets Tjeneste. Han tager den Beslutning, at han vil gjøre Alt, hvad der staar i hans Magt, for at overbevise sine Medmennesker om Sandheden. Herren udgyder sin Aaland over sine Tjenere, saa at de kunne overvinde enhver Vankelighed og være i Stand til at tydeliggjøre Evangeliets frelsende Principer, og enhver Sandhedens Modstander kan med Lethed bekæmpes; det gjælder kun at prøve Lærdominene ved Guds Aands Lys. Missionslivet bliver Bedkommende mere og mere interessant; thi hans Deltagelse i sine Medmenneskers Be og Bel forsøges med hver Dag; Længselen efter Hjemmet og de Kjære der holdes i Tomme, saa at den blot nu og da med mere eller mindre Hestighed trænger sig ind paa Sindet;

men da bliver den hurtig stillet formedelst Guds Aands Bistand og Personens egen Viljekraft. Uden Guds Hjælp vilde det være umuligt at udholde den Forfølgelse og Ringeagt, som de ere Gjenstand for. Penge kunde ikke udrette det. Men deres Kjærlighed til Gud, til Sandheden og til deres Medmennesker er Grunden til, at de af egen fri Vilje, uden mindste Twang og uden Bon eller Betaling underkastede sig disse Forhold.

Før den, som lever saaledes, at Guds Aland kan bo i hans Hjerte, er der Intet særdeles at frygte, men den, som ikke vandrer efter det Lys, der leder ind i al Sandhed, vil ikke være i Stand til at udføre en hæderlig Mission.

Erfaringen har lært, at den bedste Maade, hvorpaa man kan overvinde den Længsel efter Hjemmet, som i Almindelighed gjør sig gældende hos Missionærerne lige efter deres Ankomst til deres Virkefreds, er ved at begynde paa deres Arbejde straks og vedblive at virke for Guds Sag med den størst mulige Fver og Midtfærhed; vores Pligter skulde være først i vores tanker, og vor største Higen burde være at udsprede Evangeliets Principer; dersom dette er Tilsælget, ville Glæde og Tilsfredshed blive os tildelt, Alanden af vor Kaldelse vil hvile paa os i rigt Maal, og vor Mission vil ikke synes os besværlig.

Det er en Pligt for dem, som ere komne i Besiddelse af disse Følelser, at være de nhankomne Missionærer behjælpelige og søge at faa dem til at forstaa den store Gjerning, som de have at udføre, og de mange Pligter, der paa hvile dem i deres ansvarshulde Kald som Guds Tjenere paa Jorden, og opmunstre dem til Trofasthed i det Gode; de, som ere i Besiddelse af den Broderkjærlighed, der skulde besjæle Herrens Tjenere, ville indse, hvor nødvendigt dette er.

Det burde ikke glæde Nogen at se Brodre eller Venner nedstemte eller mismodige; der findes maaske dem blant Missionærerne, som, naar de erindre, hvor ilde de selv var til mode, da de begyndte paa deres Mission, men som siden ere blevne i Stand til at finde sig i deres Stilling, kunde fristes til at sige: Naar jeg ser mine Venner i Begyndelsen af deres Missionstid føle sig nedtrykte og bekymrede, ligesom jeg gjorde, da jeg begyndte, er det mig en Tornøjelse. De, der huise saadanne Tanker, trænge til sand og alvorlig Omvendelse, thi vi kunne være forvissede om, at saadanne Følelser mod vores Medmennesker komme ikke fra Gud, men fra den Kilde, som gjør den Stærke begjærlig efter at undertrykke den Svage.

Som Herrens Tjenere er det vor Pligt at gjore Godt mod Alle, og i Særdeleshed burde vi komme den Svage og Ringe til Hjælp, selv om han findes blandt vore Medarbejdere i Missionen. Vi burde vise vores Medmennesker et folgeværdigt Eksempel, og dersom vor himmelske Fader har skænket os større Kraft og mere Visdom end vores Medmennesker, burde vi bestræbe os for, at de kunde drage Fordel af, hvad vi have lært, og blive delagtige i de samme Besignelser, saaledes at vi Alle kunde virke sammen for Kristi Kirkes Opbyggelse og Guds Forherligelse og formedelst vor Standhaftighed og Udholdenhed i det Gode i Forening med alle trofaste Hellige arve Livsens Krone.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brodre fra Zion ere ankomne til Kjøbenhavn via Liverpool:

Den 5te November: Carl M. Levorsen, Draper; Neils Monson, Pleasant Grove; John J. Blomman og Peter Hansen, Smithfield; John W. Winterrose og Erik Erikson, Heber City, Utah, samt F. C. Olsen, Preston, Idaho.

Den 12te November: C. W. Sørensen, Joseph Johansen og A. C. Olsen, Mount Pleasant; Anton Nielson, Huntington; Christian Hansen, Ephraim, og A. G. Bolander, Ogden.

Vi byde disse vore Brodre hjertelig velkomne og nedbede Guds Belsignelse over dem i deres Bestræbeler for at sprede Evangeliets Lys blandt deres Medmennesker i disse Lande.

Beskikkelse.

Eldsterne Carl M. Levorsen, F. C. Olsen og Christian Hansen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference;

Eldsterne John J. Blomman, C. W. Sørensen og Anton Nielsen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference;

Eldsterne Peter Hansen, Joseph Johansen og A. C. Olsen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference;

Eldsterne Neils Monson og A. G. Bolander beskikkes til at arbejde i Skåne Konference;

Eldste John W. Winterrose beskikkes til at arbejde i Göteborg Konference;

Eldste Erik Erikson beskikkes til at arbejde i Stockholm Konference. Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Joseph Christiansen,
Præsident over den Skandinaviske Mission.

Eldste David Hoagland Cannons Død.

Den 17de Oktober om Aftenen modtog Præsident Young i Liverpool et Telegram fra J. J. Scharrer, Præsident over den sveiziske og tyske Mission, om Eldste David H. Cannons Død i Sorau samme Dags Formiddag kl. 9.

Denne Efterretning kom aldeles uventet, eftersom Ingen paa Missionskontoret i Liverpool havde mindste Anelse om noget Usædvanligt ved Eldste Cannon. Doxetimod; de Beretninger, som man i England havde modtaget fra den Del af Missionen, hvor han arbejdede, tydede paa, at Alt stod godt til med ham, og at dømme efter de Breve, som han sendte sine Forældre i Salt Lake City, Utah, var der al Aarsag til at tro, at han havde det bedste Helbred og gjorde udmarket gode Fremstridt i sin Missionsvirksomhed; derfor nærede baade han og hans Venner store Forhaabninger om Udsaldet af hans Opstrelser for sine Medmennesker. Hvor tydeligt stadfæstes ikke Herrens Ord, naar han siger: „Mine Tanker ere ikke Eders Tanker, og Eders Veje ere ikke mine Veje.“

Eldste Cannon var Præsident George D. Cannons Søn og født den 14de April 1871 — altsaa lidt over 21 Aar gammel — og han var ugift. Det er lidt over 5 Maaneders siden, han forlod sine Forældre og andre Slegtninge og Venner for at rejse til Thysland paa Mission. Han var en ualmindelig ivrig Missionær, som bestræbte sig af yderste Evne for at udføre de Pligter, der paa-hvilede ham, paa en Maade, som kunde være Gud behagelig. Eftersom han var i Besiddelse af overmaade stor Tro til Gud, besluttede han at missionere aldeles uden at medtage Midler til sit Ophold, saa at han desmere kunde have Krav paa Herrens Forjettelser til sine Tjenere. Han gav sine Klæder, undtagen dem, han stod i, til de Fattige og anvendte de Midler, han havde, i samme Øjemed.

Efter disse saa bemærkninger vil følgende Brev, som den Afsøde skrev til sin Fader 18 Dage førend sin Bortgang, være af Interesse for vore Læsere:

„Seifeldorf, den 29de Sept. 1892.

Min kjære Fader samt Brødre og Søstre!

Jeg adresserer dette Brev til Fader, men mine Følelser og Hensigter hjende I Alle, og I maa Alle anse dette som et Svar paa Eders Breve til mig.

Jeg kan ikke beskrive mine Følelser, jeg har haft saa megen Glæde i mit Arbejde. Sidste Uge har Herren aabnet fem Personers Hjerte, og de ere komne til mig og have forlangt Daab, og Udsigterne ere, om det er Herrens Vilje, at mindst lige saa mange ville tillægges denne Gren om kort Tid. Dersom Engle sole sig lykkeligere, end jeg undertiden har følt mig, da maa deres Glæde være meget, meget stor; thi det har forekommet mig et Par Gange, at jeg næsten ikke kunde forblive paa Jorden. Mit Hjerte er fyldt med Kjærlighed og Taknemmelighed til min himmelske Fader, og Ord kunne ikke udtrykke min Taknemmelighed til ham, men han hjælper mit Hjerte og kan løse mine Tanker, og det er blevet vist mig, at jeg er i hans Haand.

Fode faar jeg Dag efter Dag uden at bede om den; jeg har endnu aldrig bedt om Mad, og et Sted at sove er altid blevet mig tilbuddt. Jeg har rejst saa meget, at mine Sko ere temmelig medtagne, og lidt af min ene Hod har berørt Jorden, men det besværede mig ikke; jeg gif lige godt endda, og Venge til et andet Par havde jeg ikke. Jeg bad Herren, at han i sin egen belejlige Tid vilde give mig et andet Par, og i Gaar førtes jeg ind i en Skomagersforretning og fik Maal af et Par Sko; jeg vil faa dem i Dag, og den Person, som tog mig ned sig derind, er ansvarlig for Betalingen.

Jeg kunde fortælle mange Tildragelser, hvor jeg har faaet direkte Besvarelse paa mine Bonner, og jeg vil nævne en, som fandt Sted sidste Uge. Det var omtrent mørkt, og jeg gif i en Skov ned min Hat i Haanden og mit Hjerte oploftet i Prism til Gud, idet jeg tænkte over hans forunderlige Veje, og det forekom mig, at hvert Træ og hvert Græsstraal kunde forstaa mine Følelser; de vare alle ligesom jeg skabte af ham. I midlertid faldt Mørket paa, og jeg havde ikke noget Sted at spise og sove og, hvad der var af større Bigtighed, heller ikke et Sted at tale. Jeg knælede ned og bad Gud aabne Vejen og give mig det, som jeg trængte til, og derefter fortsatte jeg min Vej. Ikke saa snart var jeg kommen ud af Skoven, før jeg mødte en Del Kvinder, som kom fra Marken og

vare paa Bejen hjem. Jeg havde mødt to af dem før, og de vare nhøgjerrige efter at vide, hvad der var hændet mig; de indbode mig til deres Hus og bade mig vente, til Mændene kom fra Arbejdet, da de havde hort om mig og ønskede at høre, hvad jeg havde at fortælle. Medens vi spiste Aftensmad, forklarede jeg vore Lærdomme til dem, og da vi vare færdige med Maaltidet, indbode de Naboerne, og jeg talte da en Tid til 10 eller 12 Personer. En Mand rejste sig og sagde, at han ikke troede paa noget Liv efter dette, og lo og drev Spot med, hvad jeg havde sagt, men jeg fortalte ham, at hans Latter og bespottelige Ord vilde staa mod ham og fordømme ham, hvis han ikke omvendte sig og ansøgte Gud om Tilgivelse; thi Alt, hvad der foregik i vort Mode, vore Tanker og vor Tale vilde erindres, naar vi skulle staa for Herrens Domstol. Jeg fortalte ham, at jeg bøvede ved at høre ham sige, at Gud, om der var nogen, var uretfærdig; thi Tiden vilde komme, da Alle vilde erkende, at hans Dom er retfærdig, men for de Ugudelige vil det blive til deres evige Fordommeelse. Jeg fortalte ham, at Herren havde givet ham saa vel som mig en udodelig Sjæl, som vi ikke kunde tilintetgøre; at han havde givet os Lejlighed her paa Jorden til at vælge evigt Liv eller evig Fordommeelse, og om vi bortkastede Ansledningen her, vilde den ikke komme tilbage, og at det er vore egne Tanker, Ord og Gjerninger, som ville fordømme os. Jeg fortalte ham, at Folket frygter Doden nu og ønsker at leve, men at Tiden vil komme, da de Ugudelige ville søge at ødelægge deres Sjæl, men kunne ikke gjøre det; at den Retsfærdiges Død er som en Sovn, og de frygte ikke derfor, thi derved ere de befriede fra Satan, men at de Ugudeliges og Bantros Død er bitter, thi de forstaa ikke Hensigten, som Herren havde med at sætte dem paa denne Jord — de ere i Mørke og forestille sig, at alle Andre ere lig dem; og om de do som Mørkets Ejendomme, kunne de ikke forvente at leve gjennem Evigheden med dem, hvis Sjæl er oplyst her i Livet ved Guds Land. Jeg sagde meget mere til ham, som det ikke er nødvendigt at strive, og det havde en god Virkning paa Tilhorerne, og for jeg gif til Hvile — Folket indbod mig nemlig at blive Natten over hos dem — fortalte Manden i Huset, at han troede mine Ord, og at hvad jeg havde talt, var Sandheden. Han spurgte mig, hvad han skulle gjøre. Jeg svarede ham fra Bibelen og bar igjen mit Bidnesbyrd om, at Evangeliet altsvar var paa Jorden, og at den nærmeste Tid vil vise, at Herren vil straffe alle dem, der stride mod hans Værk, thi store og forsædelige Plager ville gaa over Jorden.

Jeg gif i Seng og prisede Gud. Den første Tanke næste Morgen, da jeg vaagnede, var at takke Herren for god Sovn, Helsbred og Styrke. Da jeg vendte mig om i Sengen, fandt jeg paa et Bord foran mig et Glas Mælk med godt Brød og Smør. Jeg kunde ikke tilbageholde Taarerne. Hvad kunde være dejligere end dette? Da jeg stod op fra mit Leje, knælede jeg ned og takkede ham, som regerer i det Høje, som kan virke endog paa mine Modstanderes Hjerte til at give mig, hvad jeg behover. Medens jeg spiste, kom Konen ind med Taarer i Øjnene og takkede mig, fordi jeg kom, og hun bod mig Farvel, da hun maatte gaa ud til sit Arbejde.

Derefter besøgte jeg et Hus, hvor jeg havde været før, og til min Glæde erfarede jeg, at Broder Bahr og min egen Broder, Hugh Cannon, havde været der og spurtet efter mig, men de vare gaaede tilbage til en anden Landsby 7 Mil

derfra, hvor de ventede paa mig. Jeg ligejom sloj hen over Bejen, indtil jeg modte min egen kjære Broder, og vort Gjensyn var i Sandhed glædeligt. Men der var ikke Tid til at sidde længe; thi jeg havde bestemt at afholde et Møde et andet Sted den samme Aften, hvorhen vi gik sammen, og en ung Mand fulgte os, hvem jeg siden har dobt, og om hvem jeg talte i mit andet Brev. Paa Bejen forlode vi Broder Bahr hos en Familie, som havde været meget venlig imod mig, og han havde lovet at være tilbage i Berlin næste Dag. Vi tre forsatte vor Bej og naaede Stedet om Aftenen, hvor vi til nogle faa Tilhørere forklarede, hvad Herren har sagt, at han vil gjøre i de sidste Dage. Vi stode op næste Morgen og gik fra Hus til Hus, En gik i et Hus og en Anden i et andet, indtil vor Ven Waltau gik tilbage til sit Hjem, og min Broder Hugh og jeg gik videre.

Det er overslodigt at sige, at vi blevе venligt behandlede og altid havde Fode og en Seng om Natten. Hugh var oversyldt af Glæde over, hvad han havde hørt og set. Det er forunderligt, at vi den hele Tid kunde tale Thys; jeg har jo kun været her i Landet $4\frac{1}{2}$ Maaned. Vi talte om det mange Gange, og naar vi talte Engelsk, kom vi altid ind i det Thyske igjen, da det syntes, som vi bedre kunde udtrykke vores Følelser i dette Sprog.

Hugh hjalp mig med at døbe og konfirmere de Fem, og denne Morgen bøde vi hinanden Farvel, da han skulle tilbage til Berlin og Hamborg. Vi logerede hos en meget god Familie sidste Nat, og i Morges, efter at vi havde sagt dem Farvel, kom Manden løbende efter os og spurgte Hugh, om han havde Penge nok til sin Billet, da, som han sagde, han forstod, at vi rejste uden Pung og Taske, og han vilde gjerne give os Penge. Hvad skal jeg sige? Skulle vi tvivle paa Herren efter faa mange Bewiser paa hans beskyttende Baretægt? Jeg kan ikke. Jeg betvivler min egen Dygtighed til at holde Guds Bud og udføre, hvad han forlanger af mig; men oversor ham og hans Værk her paa Jorden har jeg ingen Tvid; han er meget, meget barmhjertig mod mig. Øste soler jeg ligejom Fordommelse, men aligevel viser han mig stor Maade; han giver mig sin Aand, giver mig Venner, Fode og et Sted at sove, og, o, hvor lidt jeg gjor for ham! Hans Maade og Godhed er stor, ja større, end jeg kan fatte og beskriv, og jeg kan kun takke ham paa en meget ringe Maade.

Jeg hører nu, at Præsterne søger efter mig. En af disse (som i alt Fald snart skal være Præst) fandt jeg at være i Besiddelse af en Aand langt forstjellig fra den, som en Herrens Ejener burde have. Han var meget vred paa mig og tillod mig ikke at komme ind i sit Hus. Jeg hørte i Dag, at en af Hovedpræsterne besøgte de Unge Mænds Forening sidste Søndag, og da han ikke fandt mig der, spurgte han, hvor jeg boede. Jeg vil gaa derhen næste Søndag, om Herren tilsteds er mig det, og vil da tale med ham i hans Menigheds Nærverelse. Hvis han fra Bibelen kan vise mig, hvori jeg er vildfarende, vil jeg omvende mig og blive bedre, og jeg haaber, at han vil gjøre ligesaa. Jeg ved naturligvis, hvad Modet med ham betyder, det betyder Forsøgelse; men om saa er, vil Folket høre Advarslen paa en Maade, som de ville erindre, og hvad der end rammer mig, naar jeg gjor min Pligt, vil kun blive, hvad Herren ønsker.

Du taler om Sygdommen her, Fader, men jeg frugter den ikke det Mindste.

Herrnen maa gjøre med mig, hvad der synes ham bedst, og om hans Ønske er, at jeg skal forlade denne Verden, trætter jeg ikke efter at blive her.

Angaaende den unge Mand, Fader, da er han fuld af Tro, han er modig og har en brændende Altiraas efter at advare dette Folk mod de forestaende Straffedomme. Før jeg saa ham, havde Herren aabenbaret ham disse Plager, og han havde talt til flere Familjer desangaaende. Han har været nødt til at doktorere sig selv i mange Aar og har lidt Meget, men har gjenvundet sit Helsbred alene ved den nojagtigste Efterlevelse af Herrens Lov nedstrevet i Bibelen, og han har fundet Trost alene ved at tale med Andre derom. Burde han ikke have Præstedommets, især paa Grund af det store Arbejde, som her er at gjøre, og det snart?

Jeg haaber, I Alle ere ved godt Helsbred. Angaaende Pengene, Fader, som jeg har tilgode, haaber jeg, at de ere anvendte prompt, saa Intet staar til min Kredit. Jeg forstaar, at Broder Scharrer, Præsidenten over denne Mission, har betalt 25 Dollars til Templet af de Penge, jeg havde i Bern, og om Abraham har gjort det samme hjemme, saa er det 50 Dollars betalt til Templet. Dette gjor ingen Forstjel, kun ønsker jeg, at det skal betales hjemme fra, da jeg her har bortgivet vores Boger og sagt, jeg vil være ansvarlig deraf. Kan Abraham betale 25 Dollars — eller 30 vilde være bedre — til Henry Neiser i Salt Lake, saa kan det staa til min Kredit her, saa kan jeg betale, hvad jeg har taget for meget op og have lidt til Bedste for Boger og Skrifter, som jeg giver til Folk, der ikke betalte deraf.

Jeg vil ogsaa spørge: Er det ikke ret at tale meget om Mormons Bog til Folk, som tro Bibelen, og forsøge at saa dem til at læse den? Mange ere ivrige i at læse Mormons Bog, efter at de have gjennemlæst vores Smaastrifter, men Nogle have imod, at jeg giver den ud; jeg kan ikke dele deres Anskuelser desangaaende.

Med megen Kjærlighed til Alle forbliver jeg Din hengivne Son
David."

Eldste Otto L. Chipmans Død.

I Deseret News for den 1ste November findes nedenstaende Skrivelse:

„Kondolationsbrev til Eldste Otto Chipmans Hustru.

Kjære Søster!

Det var os en stor Bedrovelse at høre om Deres elskede Mandes Bortgang, og vi ønske herved at frembære til Eder vor dybeste Sympathi i Sorgens Time.

Eldste Chipman, som døde i Huntley, Waikato, Ny Zeeland, den 31te August 1892, var vor Medarbejder i den australsk-asiatiske Mission, og endskjønt hans Virksomhed i dette Land kun blev af kort Varighed, var han dog elsket af Alle, som blevе bekjendte med ham. Hans Flid og Elskværdighed vandt vor Undest, og vi nærede det sikre Haab, at han vilde være i Stand til at udfore meget Godt paa disse Dør; men vor himmelske Fader har kaldt ham til at virke i en højere Sfære, og vor hedengangne Broder fryder sig uden Twivl over

at være gaaet hinsides; thi „salige ere de Døde, som do i Herren . . . de skal hvile fra deres Arbejder, men deres Gjerninger følge med dem.“

Vi tage hjertelig Del i de Efterladtes Sorg, og vi bede, at Herren maa velsigne Eder, kjære Søster; maa hans Nand være Eders Trost, og maa De være i Stand til at anerkjende hans Vilje, som gjor Alting godt.

Paa Missionærerne i den australasiatiske Missions Begne:

W. T. Stewart, Missionspræsident;

John G. Kelso, B. Goddard, P. P. Thomas,

Wesley Gibson, D. C. Dunsford, T. L. Cox,

William Douglass.

Den 30te September 1892.“

Den Afdøde var født i American Fork, Utah, og var 24 Aar gammel. Han efterlader sig Hustru og et Barn, foruden Forældre og andre Slægtninge. Han havde gode naturlige Evner, og hans Stadighed gav ham en lovende og lys Fremtid.

Det maa synes haardt, især for Hustruen, som med sit Barn maa side under den tunge Skjæbne, der har ramt hende, men vi haabe og bede, at Herren vil styrke hende til at udholde denne haarde Prøve, og at hun med Hengivenhed vil stole paa ham, som „skaffer Faderløse og Enker Ret“ og endog „skaffer Ravnen dens Føde, naar dens Unger krige.“

Blanding.

Den rumænske Tronsfolgers Giftermaal med Hertugen af Edinburghs Datter har modt visse Vankeligheder, da Hertugen er Katholik, medens Prinsessen er Protestant. Paven har nu givet sit Samtykke til, at de Sonner, der maatte fremgaa af Eggtestabet, saa Faderens Religion, medens Dotrene saa Moderens.

Ved et Kvindeemancipations-Møde, der for nogle Dage siden afgoldtes i Birmingham, udtalte en Miss Cozens fra London, at Kvinderne aldrig ad den Vej, de hidtil vare slaaede ind paa, vilde opnaa politisk og social Ligestilthed med Mændene; det var nu paa Tide at grike til andre Midler, og det virksomste Middel var Dynamiten.

Dødsfald.

Andrew Peterson, født i Kalmar Län, Sverige, den 23de December 1831, afgik ved Døden den 7de Oktober 1892.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1856 og emigrerede til Utah i 1864.

Naar Løvet falder.

Mel.: „Røsten snart lyder: Nu Verden er styrket.“

Løvet nu falder fra Træernes Grene,
Gulnet er Skoven, som nylig var grøn.
Almagtens Fader til Tiderne sene
Atter os lover en Foraarstid sjøn.

Dog til vort Sind nu venodige Tanker
Baner sig Vej om den Tid, som svandt hen.
Høgst naar i Skoven vi ensomme banker,
Drømmer vi hensvundne Tider igjen.

Thi naar vi skuor Guds Almagt og Maade,
Tidernes Vekslen med Winter og Vaar,
Ingen kan nægte, at En kun kan raade,
Og det om Evighedssommeren spaar.

Lylig er vi, som dog Lyset har fundet,
Selv om vor Lød bli'er at falde ned Løv;
Thi er vort Liv kun i Sandhed udrundet,
Rejses vi atter i Foraar af Stov.

Skal vi ad Måre ej Løvspringstid skue,
Skal vi før Foraaret ende vort Liv,
Ej det os skader, naar Sandhedens Rue
Brænder i Hjertet for Almagtens „Bliv.“

O, gud vi Alle vil Kjærlighed nære,
Hver for vor Mæste, som Herren os bød.
Elße vi Alle, da Herren vi øre,
Og vi ej frøgte for Mørke og Død.

Dog vil vi bede vor himmelske Fader,
At vi og Foraarets Blomster maa se.
Trygt vi i Tillid til Gud os forlader,
Bidende dette: hans Vilje vil ske.

Laura Berberich.

Indhold.

Joseph Smith som Profet	49	Bestikkelse	58
Konferencen i Göteborg	53	Ældste David H. Cannons Død ..	58
Alt tale er Sølv, men at tie er Guld ..	55	Ældste O. L. Chipmans Død ..	62
Ned. Anm.:		Blanding	63
Erfaringer og Bligter	56	Dødsfald	63
Ankomst af Missionærer	58	Naar Løvet falder (Poesi)	64

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).